

У побудованій моделі зроблено акцент на тому, що інфляція – це тривалий процес, це стійка тенденція. Також показано, що для зниження інфляції необхідно приділяти увагу не тільки суто економічним факторам, що впливають на процес її формування, а й інфляційним очікуванням, які формуються в суспільстві. Для зниження впливу очікувань населення на тривалий процес зростання загального рівня цін необхідно розробити спеціальний механізм управління, що дозволяє «впорядкувати» їх.

Література:

1. Гальперин, В.М. Макроэкономика: Учебник./ П.И. Гребенников, А.И. Леусский, Л.С. Тарасевич —СПбГУЭФ: 1997. — 719 с.
2. Тычинский, Д. В. Влияние социальных ожиданий на процесс инфляции в России / Д. В. Тычинский [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <http://www.referun.com/n/vliyanie-sotsialnyh-ozhidaniy-na-protsess-inflyatsii-v-rossii>
3. Державний комітет статистики: [Електронний ресурс]. - Режим доступа: www.ukrstat.gov.ua
4. Ставицький, А.В. Навчально – методичний комплекс з курсів «Прогнозування» та «Фінансове прогнозування» / А.В. Ставицький – К: РВВ ІМФ, 2006. – 107 с.

УДК 351.47

Медвідь Т.І.,

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА В СУЧАСНИХ РИНКОВИХ УМОВАХ

Medvid T.I.

ANALYSIS OF INVESTMENT AND INNOVATION ENVIRONMENT IN THE CURRENT MARKET CONDITIONS

Для інноваційної економіки характерною є нова якість економічного зростання, нова структура економіки, масове інноваційне підприємництво, яке в розвинутих країнах складає близько 50% від бізнесу країни (45% - в ЄС, 50% - в Японії, 70% - в США), співпраця влади і бізнесу. [1]. Найшвидше засвоєння і генерування ідеї відбувається в більшості випадків у малих фірмах, проте вони змушені іти на ризик інноваційного радикалізму, оскільки лише такі дії дозволяють отримати переваги у конкурентному ринковому середовищі. Великі ж компанії зазвичай орієнтовані на інноваційні удосконалення, що пояснюється меншими витратами на незначну реорганізацію технологічного процесу та неризикованістю втрати нагромадженого виробничого потенціалу, навідріз від наслідків впровадження радикально нової технології. На сучасному етапі проблемою в Україні є її неконкурентоздатність на світовому ринку товарів і послуг у зв'язку із відсутністю розвитку новацій, застарілістю виробничих

технологій, що пов'язано із недофінансуванням інноваційної діяльності у державі, та її інвестиційною непривабливістю для іноземних інвесторів.

Грунтовне дослідження різних аспектів державного управління інноваційною діяльністю, закономірностей тенденцій фінансування інновацій здійснили у своїх працях З.К.Шмігельська, О.П.Топільська, О.Г.Мельник, О.М.Алімов, Б.М.Андрушків, В.П.Заболоцький.

Основним джерелом фінансування інноваційної діяльності в Україні є власні кошти. Найбільшими іноземними інвесторами є такі венчурні компанії як Euroventures Ukraine, Horizon Capital, SigmaBleyzer. Частка грошових коштів задіяних для розвитку інноваційної діяльності з державного бюджету значно менша ніж іноземні інвестиції. Таке співвідношення зберігалось протягом останніх 10-и років. Відсоткове співвідношення державних, власних та іноземних коштів у загальній сумі інвестицій, використаних на фінансування інноваційної діяльності в Україні представлено на рисунку 1.

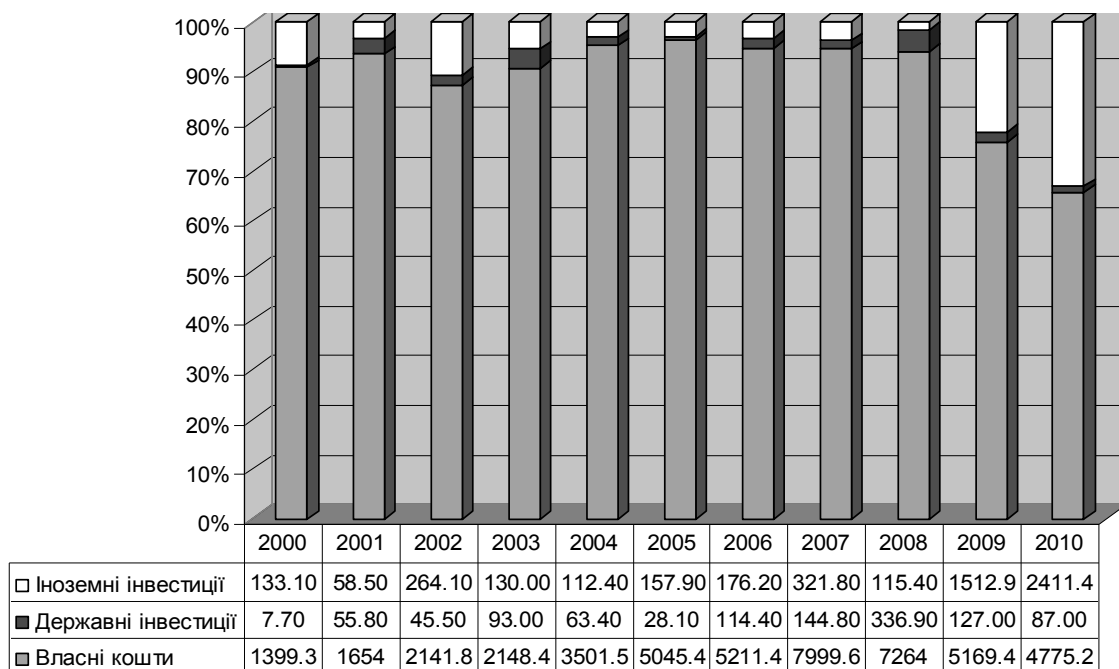

Рис.1. Співвідношення джерел фінансування інноваційної діяльності. [3]

Одним з шляхів активізації інвестицій в інновації може бути організація венчурного бізнесу. На даний час венчурний тип підприємництва в Україні не популяризований. Вагомість сприяння держави розвитку венчурного бізнесу обумовлюється тим, що у довготривалій перспективі така діяльність може принести більший та стабільніший прибуток. Ризикованість венчурних інвестиційних вкладів виправдовується значними потенційними можливостями у майбутньому. Зокрема, для підприємств з відносно неефективними за сучасних умов технологіями виробництва проекти венчурного фінансування пов'язані з виживанням: «найвищий пріоритет має виживання, і витрати на НДДКР, пов'язані з виживанням, можуть бути виправдані вже на цій підставі, незалежно від їх фінансової віддачі» [2]

Серед державних заходів, що сприятимуть інвестиційно-інноваційному розвитку можна виділити:

- збільшення частки прямого фінансування з державного бюджету;
- створення венчурних інноваційних фондів, що користуватимуться податковими пільгами;
- право на прискорену амортизацію обладнання;
- прийняття на законодавчому рівні окремих податкових пільг для інноваційних наукових розробок;
- зниження митних тарифів на майно наукових організацій, що ввозиться з метою проведення наукових розробок;
- створення системи віртуальних інноваційних структур (за аналогією першого Інтернет-інкубатора «Ideaslab»).

Варто зауважити, що перевагою зосередження основної уваги на розвиток венчурного бізнесу над іншими державними заходами сприяння розвитку інноваційного процесу в Україні є те, що саме такий бізнес ще не освоєний великими підприємницькими структурами і являє собою значні потенційні можливості, що підтверджується зарубіжним досвідом.

Література:

1. Шмігельська З.К., Зарубіжний досвід управління інноваційною діяльністю малих та середніх підприємств та можливості його адаптації в ринковій економіці України/З.К. Шмігельська//Стратегічні пріоритети.-2007.-№2.-С. 119-128.
2. Топільська О.П., Напрями регулювання інноваційної діяльності//Проблеми розвитку фінансово-кредитної системи в Україні – Львів, 2006.-С.63-65.
3. <http://www.ukrstat.gov.ua/>

УДК 330.564.2(477):303.446

Мороз К. В.

Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПОКАЗНИКІВ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ДОХОДІВ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

К. Moroz

THE COMPARATIVE ANALYSIS OF INCOME DIFFERENTIATION OF THE POPULATION OF UKRAINE

Прискорення темпів економічного зростання органічно пов'язано з вирішенням соціально-економічних проблем, зокрема, підвищенням добробуту населення шляхом подолання надмірної нерівності.

Метою даного дослідження було проаналізувати динаміку, структуру та основні показники диференціації доходів населення України за період 2000–2010 рр. на фоні світових тенденцій.

Аналіз динаміки грошових доходів домогосподарств України демонструє, що вони переважно складаються з оплати праці (в середньому 54,6%) та пенсій,